

Prima mea Carte de povesti

Alice în Țara Minunilor
Vrăjitorul din Oz • Pinocchio

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Prima mea carte de povești: Alice în Țara Minunilor, Vrăjitorul din

Oz, Pinocchio / trad. din lb. germană de Monica Oprinoiu. - Pitești:

Paralela 45, 2021

ISBN 978-973-47-3492-4

I. Oprinoiu, Monica (trad.)

82

Mein allererstes Kinderklassiker. Alice im Wunderland • Der Zauberer von Oz • Pinocchio

Copyright © 2017 Gondolino GmbH

Adaptare text: Svenja Nick

Ilustrații: Milada Krautmann

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial”

Cuprins

Lewis Carroll

Alice în Țara Minunilor 8

Lyman Frank Baum

Vrăjitorul din Oz 28

Carlo Collodi

Pinocchio 54

Lewis Carroll

Alice în Țara Minunilor

Iepurele Alb

Alice începuse să se plictisească de când tot ședea lângă sora ei pe malul pâ râului. Tocmai era pe punctul de a adormi când, deodată, un iepure alb cu ochi roșii trecu în goană prin fața ei.

– Vai de mine! murmură acesta. Precis am să întârzii! Iepurașul scoase un ceasornic din buzunarul vestei și se uită la el. Alice se trezi cât ai clipi. Curioasă foc,

se ridică iute și porni pe urmele lui. Când iepurele dispăru sub niște tufișuri, într-o vizuină mare, ea nu ezită nicio secundă și sări după el. Se trezi lunecând ca într-o fântână întunecată și foarte adâncă.

În cele din urmă, buf!, ateriză pe un maldăr de frunze veștede. Alice se uită în jur: era într-o sală lungă, cu multe uși joase. Pe o măsuță găsi o cheie mică de aur. Oare se potrivea la vreuna dintre uși? Într-adevăr, ultima ușă, ascunsă în spatele unei perdele și înaltă doar până la genunchii ei, putea fi descuiată cu cheia. În spatele ușii, Alice văzu o grădină cum nu era alta mai frumoasă. Dar cum să intre? Era mult prea mare ca să încapă prin ea!

Nedumerită, se întoarse la măsuță. De data asta găsi acolo o sticluță pe care se putea citi: „Bea-mă!”

Alice luă cu grijă o mică înghițitură. O găsi pe placul ei, așa că goli sticla. Dar ce să vezi? Se pomeni că se strânge, la fel ca o lunetă, și scăzu în înălțime până ajunsese cam de o palmă! Acum ar fi încăput foarte bine prin ușiță, dar aceasta era încuiată, iar cheia rămăsese sus, pe masă, unde micuța Alice nu putea ajunge.

Lyman Frank Baum

Vrăjitorul din Oz

EDITURA PARALELA 45

Tornada

Dorothy trăia la o mică fermă, în mijlocul întinselor câmpii din Kansas, împreună cu unchiul Henry și cu mătușa Em. Casa în care locuiau era din lemn și avea o singură cameră. O trapă în podea ducea la o mică groapă săpată în pământ și numită „pivnița împotriva tornadelor“. Acolo se refugia familia de fiecare dată când o tornadă mătura ținutul.

Unchiul Henry și mătușa Em munceau din greu și erau mai tot timpul posomorâți. Singurul care o făcea pe

Dorothy să râdă și care se juca cu ea era cățelușul lor negru, Toto. Dorothy îl iubea mai mult decât orice.

Într-o zi, Dorothy și Toto stăteau în prag, lângă unchiul Henry, și cercetau cerul gri-închis. În depărtare, spre nord, se auzea vuietul vântului, anunțând furtună. Un șuierat ascuțit răsună dinspre sud.

— Se apropie o tornadă, spuse unchiul Henry.
Repede, în adăpost!

Dar chiar în acel moment, Toto se smulse din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat.

În timp ce mătușa Em deschidea trapa și se strecura în pivniță, Dorothy porni în căutarea lui. Dar când ajunsese în mijlocul camerei, vântul zgudui brusc casa atât de violent, încât fata își pierdu echilibrul și se trezi culcată la podea. Casa se învârti de câteva ori și se ridică în aer. Se afla exact în centrul tornadei. Vârtejul tornadei o făcu să se ridice din ce în ce mai sus și o duse departe, foarte departe.

Totul era întunecat și vântul urla. La început, Dorothy fu îngrozită, dar trecură ore întregi și, cum nu se întâmpla nimic, spaima îi pieri. Se strecură în pat și decise să aștepte. Toto se întinse lângă ea.

În scurtă vreme, amândoi se cufundară într-un somn adânc.

Carlo Collodi

Pinocchio

O bucată de lemn cu totul și cu totul specială

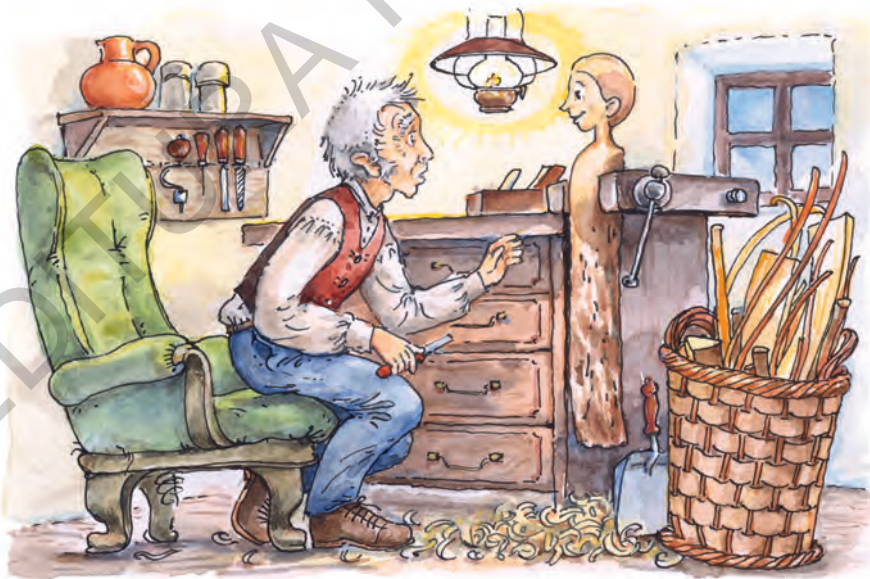
A fost odată ca niciodată... o bucată de lemn. Bătrânul Geppetto o primise de la un meșter tâmplar și voia să cioplească din ea o păpușă de lemn.

— O să-ți spun Pinocchio, îi zise el bucății de lemn.

Încă nu știa că este o bucată de lemn foarte specială. Dar avea să afle în curând. Căci, de îndată ce îi ciopli ochii, gura și nasul, capul de lemn începu să-i vorbească:

— Au! Ai grijă! Mă doare!

Bătrânul Geppetto aproape că își scăpă unealta de spaimă. Oare visa?

— Nu te uita așa de tâmp la mine!
strigă capul, scoțând limba.

— Nici nu te-am terminat bine
de meșterit, că ai început cu obrăz-
niciile! îl certă Geppetto.

Cioplî brațele și picioarele, și,
țup!, păpușa de lemn sări de pe
masă și începu să țopăie prin cameră.

— Pinocchio! strigă bătrânul
Geppetto. Stai! Trebuie să-ți fac și ceva de
îmbrăcat.

Din resturi de pânză îi croi o pereche de pantaloni,
o cămașă, pantofi și o bască.

— Gata! spuse el cu satisfacție după ce îmbracă
păpușa de lemn. Acum arăți ca un băiat adevărat!
Iar mâine-dimineață o să mergi la școală.

— Dar ce să fac acolo? întrebă Pinocchio, care ar fi
preferat să facă pozne toată ziua. N-am nici abecedar.

— Așteaptă, spuse Geppetto.

leși din casă, își vându singura haină călduroasă și
se întoarse.

— Uite un taler, îi spuse lui Pinocchio. Cu ăsta o să-ți
cumperi mâine un abecedar.

